

REGERINGSKANSLIET

Remiss

2015-11-17

Ju2015/3787/L1

Ju 2015/07675/L1

Justitiedepartementet

Enheten för fastighetsrätt och associationsrätt

Tillväxtverket	
Regelrådet	
Ank	2015 -11- 19
Dnr	RR 2015 - 00367

Remiss av Lantmäteriets promemorior om indrivning av avgifter

Remissinstanser:

1. Svea hovrätt, Mark- och miljööverdomstolen
2. Nacka tingsrätt, mark- och miljödomstolen
3. Stockholms tingsrätt
4. Kronofogdemyndigheten
5. Statens fastighetsverk
6. Kungl. Tekniska Högskolan, avdelningen för fastighetsvetenskap
7. Boverket
8. Regelrådet
9. Trafikverket
10. Fortifikationsverket
11. Lantmäterimyndigheten i Göteborgs kommun
12. Lantmäterimyndigheten i Malmö kommun
13. Lantmäterimyndigheten i Stockholms kommun
14. Lantmäterimyndigheten i Umeå kommun
15. Fastighetsägarna Sverige
16. Lantbrukarnas Riksförbund
17. Sveriges Kommuner och Landsting
18. Villaägarnas Riksförbund

R 17/2
HL ME

Remissvaren i tre exemplar ska ha kommit in till Justitiedepartementet senast **den 17 februari 2016**.

Vi är mycket tacksamma om ni även skickar ert remissvar med e-post till ju.L1@regeringskansliet.se. Ange då diarienummer Ju2014/3787/L1 och Ju 2015/07675/L1 samt remissinstansens namn i rubriken på e-postmeddelandet.

Promemoriorna med författningsförslag har upprättats av Lantmäteriet. I remissen ligger att regeringen vill ha synpunkter på lagförslagen och bedömningarna i promemorian.

Myndigheter under regeringen är skyldiga att svara på remissen. En myndighet avgör dock på eget ansvar om den har några synpunkter att redovisa i ett svar. Om myndigheten inte har några synpunkter, räcker det att svaret ger besked om detta.

För **andra remissinstanser** innebär remissen en inbjudan att lämna synpunkter.

Råd om hur remissyttranden utformas finns i Statsrådsberedningens promemoria *Svara på remiss – hur och varför* (SB PM 2003:2). Den kan laddas ner från Regeringskansliets webbplats www.regeringen.se.

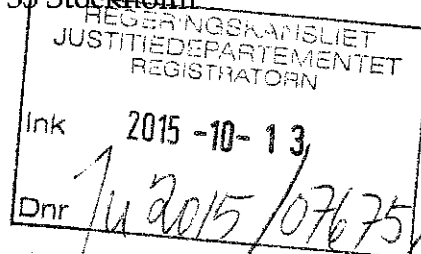

Johan Danelius
Departementsråd

MISSIV

2015-10-08

Dnr 207-2015/3820

Regeringskansliet
Justitiedepartementet, L1
103 33 Stockholm**PM med förslag till ändring i förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar**

Lantmäteriet har upprättat en promemoria med förslag till ändring i förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar. I promemorian föreslås att förordningen kompletteras med en bestämmelse om att indrivning ska begäras för räkningar som inte har betalats i rätt tid samt att indrivning får ske genom verkställighet enligt utsökningsbalken.

Författningsändringen bör träda i kraft snarast möjligt.

Promemorian överlämnas härmed.

För Lantmäteriet

Bengt Kjellson
Generaldirektör

Dnr 207-2015/3820

2015-10-08

Promemoria med förslag till ändring i förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar

Promemorians huvudsakliga innehåll

Mål om uttagande av avgifter enligt förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar ska enligt vad som följer av 1 kap. 6 § utsökningsbalken och 1 kap. 2 § 8 utsökningsförordningen (1981:981) av Kronofogdemyndigheten handläggas som allmänna mål. Av 3 kap. 1 § första stycket 6 utsökningsbalken framgår att verkställighet får äga rum på grund av förvaltningsmyndighets beslut som enligt särskild föreskrift får verkställas; sådana beslut gäller med andra ord som exekutionstitlar.

Lantmäterimyndigheternas beslut om debitering av förrättningskostnader (räkningar) har alltsedan förordningen om avgifter vid lantmäteriförrättningar trädde i kraft den 1 januari 1996 betraktats som sådana exekutionstitlar som kunnat ligga till grund för verkställighet enligt nyss nämnda bestämmelser, dvs. lagakraftvunna räkningar har kunnat verkställas direkt. På senare tid har emellertid uppmärksammats att förordningen, till skillnad från den tidigare gällande lantmäteritaxan (1971:1101), saknar särskild föreskrift om att verkställighet enligt utsökningsbalken får ske. Följdriktigt har Kronofogdemyndigheten funnit att räkningarna inte utgör exekutionstitlar samt beslutat att avslå Lantmäteriets ansökningar om verkställighet.

I promemorian föreslås att förordningen om avgifter vid lantmäteriförrättningar kompletteras med en bestämmelse om att indrivning ska begäras för räkningar som inte har betalats i rätt tid samt att indrivning får ske genom verkställighet enligt utsökningsbalken.

Författningsändringen bör träda i kraft snarast möjligt.

Innehållsförteckning

1	Författningsförslag	3
1.1	Förslag till förordning om ändring i förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar	3
2	Bakgrund - avgifter vid lantmäteriförrättningar	5
3	Överväganden.....	7
3.1	Skäl till förslaget.....	7
3.2	Konsekvenser.....	9
3.3	Ikraftträdande och övergångsbestämmelser.....	9

1 Författningsförslag

1.1 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar

Härigenom föreskrivs i fråga om förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar

*dels att 8 och 9 §§ ska ha följande lydelse,
dels att det i förordningen ska införas en ny paragraf, 9 a §, av följande lydelse.*

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §

Lantmäterimyndigheten skall i en räkning ange det belopp som en sakägare skall betala för en avslutad eller inställd förrättning eller avvisad ansökan. Av räkningen skall framgå om och med vilket belopp avgiften har satts ned enligt 7 §. På belopp som har förfallit till betalning skall ränta betalas enligt räntelagen (1975:635).

En räkning skall betalas även om förrättningsbeslutet eller räkningen överklagas.

Lantmäterimyndigheten *ska* i en räkning ange det belopp som en sakägare *ska* betala för en avslutad eller inställd förrättning eller avvisad ansökan. Av räkningen *ska* framgå om och med vilket belopp avgiften har satts ned enligt 7 §. På belopp som har förfallit till betalning *ska* ränta betalas enligt räntelagen (1975:635).

9 §

Lantmäterimyndigheten får i en förrättning besluta att räkning för utfört arbete skall upprättas innan förrättningen har avslutats eller registrerats (delräkning). En delräkning får inte avse förskott.

Lantmäterimyndigheten får i en förrättning besluta att räkning för utfört arbete *ska* upprättas innan förrättningen har avslutats eller registrerats (delräkning). En delräkning får inte avse förskott.

9 a §

För sådana räkningar som avses i 8 och 9 §§ gäller följande.

En räkning ska betalas även om förrättningsbeslutet eller räkningen

överklagas.

Indrivning ska begäras för en räkning som inte har betalats i rätt tid. Lantmäteriet får föreskriva att indrivning inte behöver begäras för ett ringa belopp.

Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. och i indrivningsförordningen (1993:1229). Vid indrivning får verkställighet enligt utsökningsbalken ske.

Denna förordning träder i kraft den [datum].

2 Bakgrund - avgifter vid lantmäteriförrättningar

Lantmäteriförrättningar är avgiftsbelagda

Genom en lantmäteriförrättning kan fastighetsrättsliga förhållanden förändras på olika sätt. Till exempel kan fastighetsindelningen ändras genom att fastigheter nybildas eller ombildas. Vidare kan servitut bildas, ändras eller upphävas. Även ärenden om fastighetsbestämning och särskild gränsutmärkning, liksom frågor om att bilda en gemensamhetsanläggning eller att upplåta en ledningsrätt prövas vid en förrättning.

Förrättningarna är avgiftsbelagda. Bestämmelser om de avgifter som kan tas ut av sakägare och andra och om beslut om debitering av förrättningskostnader finns i förordningen (1995:1459) om avgifter vid lantmäteriförrättningar. Genom förordningen har Lantmäteriet be- myndigats att meddela föreskrifter om avgifter m.m. Sådana föreskrifter finns i Lantmäteriets författningssamling, LMFS.

Avgiften beräknas normalt efter tidsåtgång på grundval av det antal timmar som förrättningslantmätaren och biträdande handläggare lägger ned på ärendet. Därvid ska även arbetet med att registrera åtgärden i fastighetsregistret räknas med. Det är också möjligt att träffa överenskommelse om en fast avgift.

Kostnadsfördelningsbeslut

Hur kostnaderna för olika lantmäteriförrättningar ska fördelas mellan sakägarna framgår inte av förordningen om avgifter vid lantmäteriförrättningar. Det regleras i stället enligt 2 kap. 6 § fastighetsbildningslagen (1970:988) enligt de bestämmelser i fastighetsbildningslagen som gäller för den åtgärd om vilken är fråga. För fastighetsreglering finns bestämmelser i 5 kap. 13 § om fördelning i allmänhet av kostnaderna och i 14 § om fördelning i samband med expropriation eller liknande tvångsförvärv. Kostnaderna för avstyckning regleras i 10 kap. 10 §, för klyvning i 11 kap. 10 §, för sammanläggning i 12 kap. 14 § och för fastighetsbildning för samordning med kommunal indelning i 13 kap. 5 §. För fastighetsbestämning och särskild gränsutmärkning regleras fördelningen av förrättningskostnaderna i 14 kap. 10-16 §§.

För anläggningsförrättning och ledningsförrättning regleras fördelningen av förrättningskostnaderna på motsvarande sätt i 29 § an-

läggningslagen (1973:1149) respektive 27 § ledningsrättslagen (1973:1144).

Fördelningen av kostnaderna ska framgå av ett särskilt *kostnadsfördelningsbeslut*; ett sådant ska alltid fattas vid varje förrättning, alltså även om förrättningen inställs eller ansökan avvisas. Lagens bestämmelser, t.ex. 2 kap. 6 § fastighetsbildningslagen, är alltså inte tillräckliga för att betalningsskyldigheten ska uppkomma.

Överklagande av kostnadsfördelningsbeslut

Den som är missnöjd med kostnadsfördelningsbeslutet kan överklaga det till mark- och miljödomstol. Överklagandet ska ges in till lantmäterimyndigheten inom fyra veckor från den dag då beslutet meddelades, 15 kap. 6 § första stycket fastighetsbildningslagen. Mark- och miljödomstolens avgörande kan överklagas till Mark- och miljööverdomstolen. Det krävs prövningstillstånd för att Mark- och miljödomstolen ska pröva mark- och miljödomstolens dom. Mark- och miljööverdomstolens domar och beslut i får i regel inte överklagas, men det finns en möjlighet för domstolen att lämna en s.k. ventil. Det innebär att domstolen får tillåta att en dom eller ett beslut överklagas till Högsta domstolen om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen. Bestämmelser om rättegången i mark- och miljödomstol och i Mark- och miljööverdomstolen finns i 16 och 17 kap. fastighetsbildningslagen.

Beslut om debitering av förrättningskostnader (räkning)

Senast när ett lagakraftvunnet kostnadsfördelningsbeslut föreligger, ska lantmäterimyndigheten fatta ett beslut om debitering av förrättningskostnaderna (räkning) efter de grunder som framgår av kostnadsfördelningsbeslutet. Också ett sådant beslut kan överklagas; överklagandet ska ges in till lantmäterimyndigheten inom tre veckor från den förfallodag som anges i beslutet, 15 kap. 6 § tredje stycket fastighetsbildningslagen. Det prövas av mark- och miljödomstol, vars avgörande i sin tur kan överklagas till Mark- och miljööverdomstolen på det sätt som beskrivits ovan.

Det finns skäl att i detta sammanhang understryka att en räkning enligt förordningen om avgifter vid lantmäteriförrättningar utgör ett förvaltningsbeslut i den mening som avses i 3 kap. 1 § första stycket 6 utsökningsbalken. På så sätt skiljer sig alltså en faktura avseende

förrättningskostnader från en faktura som t.ex. rör avgifter för kopior av allmänna handlingar enligt avgiftsförordningen (1992:191).

3 Överväganden

3.1 Skäl till förslaget

Som framgår av redogörelsen under 2 kan det förflyta avsevärd tid från det att en förrättning avslutas och kostnadsfördelningsbeslut meddelas, till dess ett lagakraftvunnet beslut om debitering av förrättningskostnader föreligger. Först kan alltså kostnadsfördelningsbeslutet överklagas och därefter räkningen. Därför framgår av 8 § andra stycket förordningen om avgifter vid lantmåteriförrättningar att en räkning ska betalas även om förrättningsbeslutet eller räkningen överklagas. För den överklagande sakägaren senare rätt, sker återbetalning med ränta.

Fram till hösten 2014 har lagakraftvunna räkningar lämnats till Kronofogdemyndigheten för utmätning. Mål om uttagande av avgiften har alltid, under den tid som förordningen om avgifter vid lantmåteriförrättningar varit i kraft, av Kronofogdemyndigheten handlagts som allmänt mål och verkställighet har ägt rum på grund av lantmåterimyndigheternas räkningar utan att lantmåterimyndigheterna har måst anskaffa ytterligare exekutionstitel.

I november 2014 började Kronofogdemyndigheten emellertid ifrågasätta att det saknades stöd i gällande rätt att företa utmätning för förrättningskostnader. Lantmåteriets ansökningar om verkställighet avslogs, på den grunden att det saknas särskilda föreskrifter om att räkningar får verkställas direkt. Kronofogdemyndigheten ansåg alltså att det krävs en exekutionstitel som innefattar betalningsskyldighet för att det ska handläggas som ett allmänt mål i enlighet med 1 kap. 6 § utsökningsbalken. Denna uppfattning har bekräftats av Nacka tingsrätt i beslut den 28 maj 2015 (ärende nr Å 6544-14). Beslutet har vunnit laga kraft.

Genom förordningen om avgifter vid lantmåteriförrättningar upphävdes lantmåteritaxan (1971:1101). Lantmåteritaxan innehöll redan före införandet av utsökningsbalken en särskild föreskrift att verkställighet fick ske av beslut om betalning av förrättningskostnader. Enligt taxans 16 § i ursprunglig lydelse fick utmätning ske för ett belopp som påförts en sakägare och som inte betalats inom viss tid.

Enligt en senare lydelse fick verkställighet enligt utsökningsbalken ske vid indrivning.

Av förordningen om avgifter vid lantmäteriförrättningar följer att en räkning ska betalas även om förrättningsbeslutet eller räkningen överklagas. Som Kronofogdemyndigheten funnit innehåller förordningen emellertid inte någon sådan särskild föreskrift som avses i 3 kap. 1 § första stycket 6 utsökningsbalken, och som anger att verkställighet får ske enligt utsökningsbalken. Genom 1 kap. 2 § 8 utsökningsförordningen (1981:981) har regeringen föreskrivit att mål om uttagande av avgifter vid lantmäteriförrättningar ska handläggas som allmänna mål. Det får antas att avsikten varit att de aktuella avgifterna skulle få verkställas direkt och att någon förändring jämfört med vad som gällde enligt lantmäteritaxan inte varit avsedd.

Nacka tingsrätt anför emellertid i det ovan nämnda avgörandet att man i fråga om utsökningsrättsliga regler måste iaktta försiktighet innan man ger en bestämmelse en vidare innebörd än vad som följer av dess ordalydelse och att det faktum att Kronofogdemyndigheten under lång tid verkställt beslut av aktuellt slag inte föranleder någon annan bedömning.

Om lantmäterimyndigheterna i stället för att begära indrivning av obetalda fakturor ska ansöka om betalningsföreläggande för dessa innebär det merarbete för både lantmäterimyndigheterna och Kronofogdemyndigheten. Det innebär också ökade kostnader för den avgiftsskyldige. Dessutom ger det den avgiftsskyldige ytterligare ett tillfälle att bestrida avgiften. Det skulle kunna leda till ytterligare processer i tingsrätt, hovrätt o.s.v. Men vad kan då domstolarna komma fram till i fråga om betalningsskyldigheten när såväl kostnadsfördelningen som avgiftens storlek redan avgjorts rättskraftigt? Såvitt nu går att bedöma, skulle sådana processer inte kunna leda till annat resultat än att avgiften ska betalas. Möjligheten att bestrida fordran ger alltså den avgiftsskyldige sakägaren ett felaktigt intryck och leder endast till onödig tidspillan och höga kostnader för samhället.

Därutöver skulle en ändring av tidigare praxis innebära att Lantmäteriet behöver göra en stor ombyggnad av de system som hanterar fakturor, betalningar och indrivningsuppdrag. En sådan ombyggnad är förenad med stora kostnader och kommer att ta avsevärd tid att genomföra.

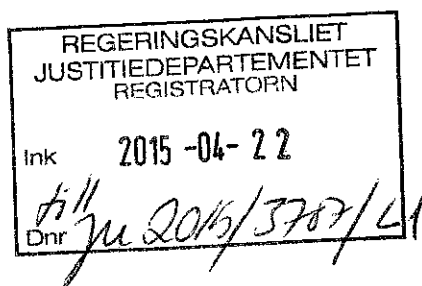
Varför någon bestämmelse om att utmätning får ske vid utebliven betalning (motsvarande den i lantmäteritaxan) inte tagits in i förordningen om avgifter vid lantmäteriförrättningar är oklart och har inte gått att utreda. Enligt Lantmäteriets mening är den troligaste anledningen helt enkelt ett förbiseende. Med hänsyn till detta, och mot bakgrund av ovanstående, bör förordningen om avgifter vid lantmäteriförrättningar snarast kompletteras på det sätt Lantmäteriet föreslår.

3.2 Konsekvenser

Förslaget medför inte några särskilda kostnader för Lantmäteriet eller någon annan. Inte heller försämras rättssäkerheten för den avgiftsskyldige eller någon annan. Tvärtom besparas såväl staten som den enskilde kostnader och merarbete.

3.3 Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Ändringen bör träda i kraft snarast möjligt. Några övergångsbestämmelser behövs inte.

Justitiedepartementet

103 33 Stockholm

GÄVLE, 2015-04-21

DNR 519-2014/4228

Hemställan om förordningsändring

Lantmäteriet hemställer om ändring av 22 § inskrivningsförordningen (2000:309) i enlighet med bifogad promemoria.

Under beredningen av ärendet har Kronofogdemyndigheten yttrat sig och framfört vissa synpunkter, se bifogad yttrande. Lantmäteriet har beaktat Kronofogdens synpunkter och förslaget överensstämmer med dem.

Med vänlig hälsning

Bengt Kjellson
Generaldirektör
Lantmäteriet

Verkställighet för Lantmäteriets expeditionsavgifter i inskrivningsärenden – förslag till ändring i inskrivningsförordningen (2000:309)

Lantmäteriets förslag

Lantmäteriet föreslår att 22 § inskrivningsförordningen (2000:309) ändras enligt nedan.

22 §

Nuvarande lydelse

Ett bevis eller en annan handling som utvisar en inskrivningsåtgärd får inte lämnas ut förrän expeditionsavgiften har betalats. Om det begärs, får Lantmäteriet dock ta ut avgiften i samband med att beviset eller handlingen lämnas ut. Lantmäteriet får meddela föreskrifter om undantag från bestämmelserna i detta stycke.

Expeditionsavgiften ska betalas inom en månad från den dag då fakturan avsändes eller en expedition färdigställdes. Om pantbrev har utfärdats genom registrering i pantbrevsregistret (datapantbrev), anses expeditionen färdigställd i och med registreringen i pantbrevsregistret.

Expeditionsavgift i ärenden där stämpelskatt tas ut betalas inom den tid som enligt 31 § lagen om (1984:404) om stämpelskatt vid inskrivningsmyndigheter gäller för inbetalning av stämpelskatt.

Om expeditionsavgiften inte betalats inom tre veckor från den dag då tidsfristen för betalning börjat löpa, ska den avgiftsskyldige skriftligen påminnas om betalningsskyldigheten och den tid inom vilken betalning ska ske.

Föreslagen lydelse

Ett bevis eller en annan handling som utvisar en inskrivningsåtgärd får inte lämnas ut förrän expeditionsavgiften har betalats. Om det begärs, får Lantmäteriet dock ta ut avgiften i samband med att beviset eller handlingen lämnas ut. Lantmäteriet får meddela föreskrifter om undantag från bestämmelserna i detta stycke.

Expeditionsavgiften ska betalas inom en månad från den dag då fakturan avsändes eller en expedition färdigställdes. Om pantbrev har utfärdats genom registrering i pantbrevsregistret (datapantbrev), anses expeditionen färdigställd i och med registreringen i pantbrevsregistret.

Expeditionsavgift i ärenden där stämpelskatt tas ut betalas inom den tid som enligt 31 § lagen om (1984:404) om stämpelskatt vid inskrivningsmyndigheter gäller för inbetalning av stämpelskatt.

Handläggs fordran på expeditionsavgift som enskilt mål kommer det att tas ut en grundavgift, f.n. 600 kr, för varje år som handläggningen pågår. Om fordran istället kan handläggas som allmänt mål tas en grundavgift ut för hela handläggningstiden. Det kan alltså medföra betydande merkostnader i form av grundavgifter för den enskilde om förslaget inte genomförs.

Om förslaget inte genomförs kommer det att innebära merarbete för både Lantmäteriet och för Kronofogdemyndigheten samt de allmänna domstolarna. Om fordran måste fastställas i ett mål om betalningsföreläggande kommer svaranden att ha möjlighet att bestrida fordran och kravet kommer då att handläggas av allmän domstol. Det kan antas att ett flertal svaranden kommer att bestrida kravet. Eftersom expeditionsavgiften tas ut enligt lag är det inte sannolikt att svaranden kommer att vinna framgång med ett bestridande. Följden blir att domstolarna drabbas av onödiga överklaganden som inte kommer att leda till någon ändring i fråga om betalningsskyldigheten. Eftersom expeditionsavgiften är en direkt följd av en inskrivningsåtgärd kan den svårligen vara att anse som tvistig och det kan därför inte utgöra något hinder mot att Lantmäteriets beslut om uttagande av expeditionsavgift ska få verkställas direkt som ett allmänt mål.

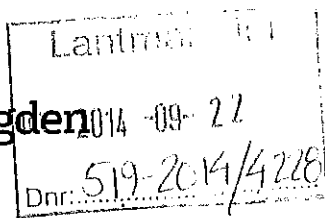
Utöver ovanstående skulle en ändring av tidigare praxis innebära att Lantmäteriet behöver göra en stor ombyggnad av de system som hanterar fakturor, betalningar och indrivningsuppdrag. En sådan ombyggnad är förenad med stora kostnader och kommer att ta avsevärd tid att genomföra.

Konsekvenser

Förslaget medför inte några särskilda kostnader för Lantmäteriet eller någon annan. Inte heller försämras rättssäkerheten för den avgiftsskyldige eller någon annan. Tvärtom besparas både staten och den enskilde onödiga kostnader och merarbete.

Ikraftträdande

Ändringen bör införas snarast möjligt.

Lantmäteriet
Generaldirektör Bengt Kjellson
801 82 GÄVLE

Yttrande över Lantmäteriets förslag till ändring av 22 § inskrivningsförordningen (2000:309)

Kronofogdemyndigheten har beretts tillfälle att yttra sig över Lantmäteriets förslag till ändring av 22 § inskrivningsförordningen (2000:309). Kronofogdemyndigheten biträder Lantmäteriets förslag och vill, utöver vad som framgår av förslaget, ta upp följande.

Om förslaget inte genomförs, måste expeditionsavgifter sökas ut med stöd av antingen ett utslag meddelat av den summariska processen eller en dom. Det kommer i så fall att medföra merkostnader för den enskilde i form av ansökningsavgifter och ev. andra kostnader. Det kommer också att innebära att expeditionsavgiften inte överlämnas för verkställighet samtidigt med den huvudfordran, d.v.s. stämpelskatten, som förs över med automatik för direkt verkställighet. För den enskilde kommer det vara närmast obegripligt att förstå varför två fordringar som grundar sig på väsentligen samma omständigheter kommer för verkställighet vid olika tidpunkter.

Om fordran på expeditionsavgift handläggs på nuvarande sätt är det oklart vilken preskriptionstid som gäller. Oavsett om en expeditionsavgift är att se som en konsumentfordran eller inte, så blir innebörden av att expeditionsavgiften inte är ett allmänt mål att preskriptionstiden kan komma att förlängas gång efter annan om ny ansökan om verkställighet sker innan preskriptionstiden löper ut. Om fordran istället handläggs som allmänt mål kommer den att preskriberas i enlighet med vad som gäller enligt lag (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m., det vill säga normalt sett efter fem år vilket är till fördel för den enskilde.

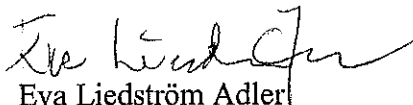
Handläggs fordran på expeditionsavgift som enskilt mål, kommer det att tas ut en grundavgift, f.n. 600 kr, för varje år som handläggningen pågår. Handläggs fordran som allmänt mål tas en grundavgift ut för hela handläggningstiden. Det kan alltså medföra betydande merkostnader i form av grundavgifter för den enskilde om inte förslaget genomförs.

För Kronofogdemyndighetens del innebär förslaget inga negativa konsekvenser utan förslaget innebär bara att expeditionsavgifterna kan hanteras på samma sätt som de hittills har gjorts. Förslaget innebär inga kostnader eller andra åtgärder och kan, såvitt gäller Kronofogdemyndigheten, genomföras omgående.

Rikskronofogde

Datum
2014-09-18Dnr
830 28548-14/113

Detta yttrande har beslutats av undertecknad rikskronofogde. Vid den slutliga beredningen har deltagit verksjuristen Olof Dahnell, föredragande.

Eva Liedström Adler

